

Uenig? Så sig det!

Da Jette Bagh ringede op en lørdag formiddag i april iført fløjlsblød stemme, vidste jeg hurtigt, at det var en af de mindre salgbare arbejdsopgaver, der var i sigte.

Hun ville sælge mig opgaven som klummeskribent.

Jeg har via læserbreve erfaret, at der er mange meninger om Jettes evne som klummeskribent, så jeg kunne da godt forstå, at hun ville tørre den opgave af på mig.

"Du har da mange meninger at byde på!" Ja tak, det er da rigtigt, at jeg kan ytre mig om mange ting i et skyllerum, men tør jeg træde væk fra autoklavens beroligende brummelyde og stille mine meninger til skue for 75.000 potentielle læsere?

For godt nok fylder sygeplejerskerne ikke avisspalterne med meninger, men jeg har set dem kaste sig frådigt over tastaturet flere gange, f.eks. da Dansk Sygeplejeråd ændrede farven på vores kalender.

"Jamen du har da tidligere skrevet en klumme her i bladet."

Det havde jeg lykkeligt fortrængt, men det er rigtigt, og jeg fik faktisk også en tilbagemelding på den. På sidste sygeplejekongres stod jeg i forhallen og hvilede ørene lidt, da der på det ophængte fjernsyn tonede et iltet rødhåret amtskredsmedlem frem på skærmen. Hun talte vredt om mandschauvinisme i sygeplejen, og da hun forurettet begyndte at citere min klumme, afbrød jeg straks min pause og krummede tæerne, alt imens det tordnede ud af højtalerne, at jeg havde været så længe i et kvindefag, at jeg i dag sad ned og tissede.

Det var efter min vurdering ikke en af klummens væsentligste pointer, men den havde åbenbart sat hendes sind i kog.

Det kommer altid som et chok for mig, at andre sygeplejersker er uenige med mig.

For skal jeg nævne et fællestræk ved danske sygeplejersker, udover den store mængde af friskfarvede tørklæder, så er det vores veludviklede evne til at undertrykke uenighed med henblik på at få tingene til at glide. Med den ene hånd stryger vi den krakilske overlæge lidt med hårene, alt imens den anden hånd forstående klapper den ophidsede portør på skulderen. Jeg tror såmænd, at det danske sundhedsvæsen ville bryde sammen, hvis det ikke var befolket med konsensussøgende sygeplejersker, der underspiller deres meninger i det gode patientforløbs tjeneste.

Det er min erfaring, at vi også tager denne profilløse holdning med, når vi mødes. De mange sygeplejemøder, jeg deltager i, er ofte sovset ind i en tyk sky af enighed, hvor vi ikke tør udfordre hinandens synspunkter, fordi det er helt grundlæggende for os, at der skal være ro og orden.

Men jeg skal hilse og sige, at vi ikke altid er enige. Den anden dag sad jeg i et spørgepanel vedr. psykiatriens fremtid. Efter debatten kom der en sygeplejerske ned til mig og bekendtgjorde, at hun var uenig i alt hvad jeg havde sagt. Jeg fandt ikke ud af hvordan hendes meningsunivers var skruet sammen, så jeg lignede mere et deprimeret spørgsmålstegn end en klog mand, da hun forlod mig.

Hvis vi vil udvikle sygeplejen, er vi nødt til at turde være uenige, da det er gennem meningsudveksling, at udvikling opstår. På mit arbejde er der en afdeling, der igennem det sidste år har diskuteret, så gnisterne fløj, i forbindelse med implementering af ny viden. Jeg har aldrig set en medarbejdergruppe udvikle sig så hurtigt, og det mest opløftende er, at deres klienter udvikler sig i samme takt.

Jeg vil derfor forsøge at være stolt, hvis nogen spiller deres meninger op ad min følsomme ryg, selvom det giver et lille jag hver gang.